

1 Φεβρουαρίου 2016

Ιερομόναχος Κυπριανός Σταυροβουνιώτης (1878 - 1 Φεβρουαρίου 1955)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερομόναχος Κυπριανός Σταυροβουνιώτης

Γεννήθηκε στο χωριό Δάλι της Κύπρου το 1878. Τελείωσε το Σχολαρχείο της Λευκωσίας. Νέος μόνασε στη μονή Σταυροβουνίου, όπου και χειροτονήθηκε ιερέυς. Φιλοξενήθηκε σε κελλιά του Αγίου Όρους επί χίλιες περίπου ημέρες. Έλαβε πλούσια πνευματικά εφόδια. Σταθμούς για τη ζωή του, στην ιερή χερσόνησο, αποτέλεσαν γνωστοί τόποι αρετής. Ένα έτος στο αγιασμένο κοινόβιο της Σιμωνόπετρας το διήλθε στην άσκηση, τη μελέτη και την προσευχή. Ο τετράωρος καθη-μερινός του ύπνος του φαινόταν πολύς. Το βορεινό, φτωχικό του κελλί δίχως θέρμανση και δεύτερα σκεπάσματα. Ως λειτουργός είχε αποστηθίσει τη θεία Λειτουργία, την οποία τελούσε με μεγάλη κατάνυξη, κλειστά μάτια, που τ' άνοιγε μόνο όποτε ήταν ανάγκη. Όλες τις ιερές ακολουθίες τις είχε αποστηθίσει. Τον συνόδευε ισχυρή μνήμη, ευφυΐα, γνώση, εγκράτεια, σιωπή και θέληση. Εφτάχρονος μελετούσε κι εξηγούσε στους γύρω του το βιβλίο Αμαρτωλών Σωτηρία.

Κατόπιν μετέβη στα Κατουνάκια, στην Καλύβη του Αγίου Γερασίμου, κοντά στον Γέροντα Καλλίνικο τον Ησυχαστή (+1930). Η εκεί παραμονή του ενέτεινε την αυταπάρνηση και τη φιλοπονία του. Αγωνιζόταν υπεύθυνα, υπομονετικά κι επίμονα να μιμηθεί τους νηπτικούς Πατέρες. Η σιωπή του και η ταπεινοφροσύνη του έκρυβαν επιμελημένα την αρετή του. Περιήλθε και άλλα μέρη του Αγίου Όρους συλλέγοντας ως η μέλισσα το νέκταρ ευωδέστατων ανθέων. Με τη συνδρομή της Θεοτόκου επέστρεψε στην πατρίδα του.

Ανήλθε στο αγέρωχο Σταυροβούνι και το κατέστησε υποδειγματικό κοινόβιο. Ο ίδιος ήταν φωτεινό παράδειγμα με τη συνεχή φιλοπονία του, ασκητικότητα, ακτημοσύνη, διάκριση και κυρίως την καθαρή του ταπείνωση. Ήταν πάντοτε σκληρός στον εαυτό του και ανεκτικός στους άλλους. Παρά την ολόημερη εργασία του δεν παραμελούσε τις αγρυπνίες και την ορθοστασία στις καθημερινές ιερές ακολουθίες. Ήταν ένας στύλος κόπου και αγάπης στο ναό, που έλεγχε τους αδύναμους και οκνηρούς. Έγερνε από τον κόπο, αλλά ποτέ δεν έπεφτε. Μ' ένα ζευγάρι μόνο παντόφλες πέρασε μία ολόκληρη ζωή. Πενήντα χρόνια δεν έπλυνε το σώμα του. Πέντε χρόνια εργαζόμενος στο μετόχι της μονής του δεν είδε το πρόσωπο της γυναίκας του αρχιμάστορα. Η ασθένεια τον έκανε αγιότερο. Ο πόνος δεν του διέκοψε ποτέ τις προσευχές. Σαν έχασε τη φωνή του, σήκωνε τα χέρια του ψηλά δεόμενος εκτενώς, μέχρι που έπεφταν μόνα από την κούραση. Προσευχόμενο τον παρέλαβε ο Κύριος στον ουρανό την 1.2.1955, αφήνοντας μνήμη ασκητικού κι ενάρετου Γέροντος.

Ο ιερομόναχος Γαβριήλ Κυκκώτης λέει περί αυτού: «Ο παπα-Κυπριανός ήταν ένας πραγματικά θεόπνευστος, ασκητικότατος άνθρωπος. Μόλις τον αντίκρυζες, έβλεπες την ακτινοβολία της χάριτος του Θεού. Έβλεπες ένα ασκητικό πρόσωπο να ακτινοβολεί. Ήταν απλός, με ένα παλιό ράσο, και περπατούσε με πεπαλαιωμένα σάνδαλα. Είχε μέσα του πλατειά αγάπη, ικανή ν' αγκαλιάσει τον κάθε άνθρωπο. Στην εξομολόγηση ήτανε πολύ σοφός ... Λυγούσαν τα πόδια του και όμως συνέχιζε. Ήταν πολύ ασκητικός πατέρας, πολύ κουρασμένος από την άσκηση...Όταν λειτουργούσε, δάκρυζε συνέχεια. Ήταν πολύ κατανυκτικός στη λειτουργία του ...».

Ο Γέροντας Ιωσήφ Βατοπεδινός γράφει περί αυτού: «Εδοκιμάσθη εις την ζωήν του από τους αρχαίκακους και πονηρούς δαίμονας. Όταν έκλειναν για πάντα οι οφθαλμοί του, με σώας τας αισθήσεις ανύψωσε τας χείρας εν είδει αναφοράς και προσήχετο όσον ημπορούσε. Ούτως ετελειώθη ο καλός αγωνιστής και τέλειος ομολογητής της καλής ομο-λογίας. Όντως, κατά τον Απόστολον, “τον δρόμον τετέλεκε, την πίστιν τετήρηκε, και δικαίως απόκειται αυτώ ο της δικαιοσύνης στέφανος”».

Πηγές - Βιβλιογραφία

Ιωσήφ Βατοπεδινού μοναχού, Όσιων Μορφών Αναμνήσεις, Θεσσαλονίκη 1995, σσ. 51- 66. Κλείτου Ιωαννίδη, 10 Κύπριοι Άγιοι Γέροντες του εικοστού αιώνα, Λευκωσία 1997, σσ. 37-51. Κωστή Κοκκινόφτα, Ο Διονύσιος Χρηστίδης και η επανίδρυση της μονής Σταυροβουνίου το 1889, Λευκωσία Κύπρου 2008, σσ. 93-100.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Α΄, εκδ. Μυγδονία σ.525-528